

3

이번생은
가주가
되겠습니다

김로아 장편소설

เกิดใหม่
ชาตินี้
ฉันจะเป็น
เจ้าตระกูล

คิมโรอา / Kim Roah เขียน
8 hours แปล

PEONY

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล

← 3 →

이번 생은 가주가 되겠습니다

김로아

คิมโรอา

เชียน

8 hours

แปด

ก ร อ า น ค อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล 3

이번 생은 가족가 되겠습니다

PEONY

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks PEONY Publishing

I shall master this family

Copyright © Kim Roah 2019 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตีพิมพ์ซ้ำ
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2566

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุณี วิรัตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ซาลาด • บรรณาธิการต้นฉบับ บุษย์ ชนทัต

ซันเอดเตอร์ สุดานา กิ่งกาน • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ OneFineDay • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรม เกติทิบูล โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษาทอง

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระออ

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากได้ฝ่าวิกฤตครั้งใหญ่อย่างการป่วยของแคลอฮัน และการเปิดธุรกิจการค้าเพลเลสล้วนผ่านไปอย่างง่ายดาย ในครั้งนี้พีเรนเทียกลับต้องเผชิญอุปสรรคครั้งใหม่ซึ่งเกี่ยวข้องกับคนใกล้ชิดในลอมบาร์เดียของเธอ

ในขณะที่ฝั่งเฟเรสนั้นก็ไม่ได้แตกต่างกันนัก เมื่อองค์จักรพรรดินียังรบเร้าเพื่อขับไล่เขาเข้าสู่อะคาเดมี!

ถึงจะเป็นอุปสรรคครั้งใหม่ แต่ก็เชื่อว่าจะเลวร้ายเสมอไป ภายใต้อความยากลำบาก พวกเขาจะได้พบกับพันธมิตรที่แข็งแกร่งและมิตรภาพที่เริ่มพัฒนาไปอีกขั้นระหว่างคนทั้งสอง

มาร่วมเป็นกำลังใจให้กับพีเรนเทียก้าวเข้าสู่การเป็นเจ้าตระกูลกันเถอะค่ะ!

บทที่

86

พิสูเทียบ ใช้ปลายนิ้วบดขยี้เศษคุกกี้ในขณะที่บนพื้มพำไปด้วย

“ไอ้พวกผู้ชายนี่นะ...”

“แต่ก็!”

หลังจากได้ยินคำพูดพร่าบ่นของเด็กสาว เฟเรสที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็สำลักจนไอไม่หยุด

ตอนนี้เธออยู่ที่พระราชวังเพื่อรับบทบาทเพื่อนเล่นของเฟเรสที่ถูกเลื่อนออกไปเสียนาน

แต่สถานที่ที่เธอนัดพบกับเฟเรสไม่ใช่ที่วังโพธิ์รัศหรือกณะ

มันคือสวนประจำวังส่วนกลางที่เปิดให้แขกทุกคนที่แวะมาเยือนพระราชวังสามารถเข้ามาเที่ยวชมได้ต่างหากละ

เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้ทำอะไรผิดอยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องถูกขังอยู่แต่ในวังโพธิ์รัศทุกวัน

แคทเธอรินและคาลิรัสช่วยตั้งโต๊ะกับเก้าอี้ให้ในตำแหน่งดี ๆ มีแสงแดดส่องลงมาอย่างอบอุ่นใกล้กับบริเวณน้ำพุ

เค้กที่คราวนี้เธอก็ยังคงซื้อมาจากร้านคาราเมล อเวนิวถูกจัดเรียงใส่จานอย่างสวยงาม

ส่วนเครื่องดื่มนั้นทั้งเธอกับเฟเรสต่างก็ไม่ได้ชื่นชอบดื่มชาเท่าไหร่นัก

เพราะทั้งคู่ยังอยู่ในวัยกำลังเจริญเติบโต พวกเขาจึงจัดเตรียมนมสีขาวยาวไว้ให้แทน

แต่ตอนนี้เธอไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่อยากกินเค้กสักเท่าไร

พีเรนเทียเล็งหาเศษขนมปังชิ้นอื่นต่อ ก่อนที่จะใช้ปลายนิ้วดีดมันกระเด็นไปไกล

“...เทีย”

เฟเรสเรียกเธอด้วยสีหน้าตื่นตกใจเล็กน้อย แต่เธอไม่ได้ตอบอะไรเขาจริงๆ เลย เพราะเจ้าเวสตินนั้นแท้ๆ เลยทำให้เธอรู้สึกไม่ไว้ใจพวกผู้ชาย เจ้านักล่านอกใจคนรักด้วยใบหน้ายิ้มแย้มได้ยังไงกัน

“อืม”

เฟเรสมองเธอที่ความดันต่ำจนโมโหเดือด เขาคงนึกอยู่ครู่หนึ่งแล้วจู่ๆ ก็หันไปมองรอบๆ หลังจากนั้นก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินพุ่งตรงไปยังสวนดอกไม้ที่อยู่ห่างออกไปเล็กน้อย เด็ดเอาดอกไม้กลับมากองโต

มันเป็นดอกไม้สีขาวยอดเล็กดูบอบบางเป็นช่อตูมที่กำลังจะแบ่งบาน เขายัดมันใส่ในอุ้งมือของเธอ

“...”

ทำแบบนี้ใครจะไปหยุดหิดต่อได้ลงคอละ ก็เขาเล่นใสใจกันขนาดนี้ เฟเรสมองหน้าเธอในระยะประชิด ใกล้มากเสียจนเหมือนกับเขากำลังลอบประเมินปฏิกิริยาตอบรับของเธอหลังจากได้รับดอกไม้ มันเป็น “หน้าตาที่หล่อเหลามากเสียจนทำให้คนต้องหายใจไม่ทั่วท้อง”

พีเรนเทียถอนหายใจเสียงแผ่วกึ่งยอมแพ้ ก่อนที่จะสูดดมกลิ่นหอมของดอกไม้

พอสูดกลิ่นหอมหวานของดอกไม้เข้าไป กลิ่นหวานๆ ก็ติดค้างอยู่ที่ปลายจมูก ทำให้อารมณ์เดือดพล่านเริ่มสงบลงได้บ้าง

“ขอบใจนะ เฟเรส”

“ดีขึ้นแล้วใช่ไหม”

เธอเองก็รู้สึกผิดอยู่เหมือนกัน

ดันแผลงทำตัวโมโหใส่เฟเรสเสียได้

พีเรนเทียบอธิบายให้เขาฟังด้วยความละอายใจ

“ไม่ได้โมโหเพราะเจ้าหรอก”

“ฮ่า”

“งั้นทำไมถึงได้เอาดอกไม้มาให้ล่ะ”

“ถ้าขนาดของหวานยังทำให้อารมณ์ดีขึ้นไม่ได้ ข้าคิดว่าอย่างน้อยดอกไม้สวย ๆ ก็น่าจะช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นได้บ้างนะ”

“อ่า”

“ก็เทียบชอบดอกไม้”

อีม ก็จริง

รู้สึกแปลกอยู่เหมือนกันที่เฟรสอ่านความรู้สึกของเธอออกแบบนี้

โดยเฉพาะนัยน์ตาสีแดงคู่นั้น เวลาที่เขาจ้องมองเธอโดยไม่หันไหนว แม้แต่น้อย มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกล้วงความลับ

รู้สึกแปลก ๆ อีกแล้ว

เขอยกแก้วนมขึ้นดื่มเพื่อหลบสายตาของเด็กหนุ่ม ขณะเดียวกันก็แอบใช้หางตาลอบสังเกตุเขาไปด้วย

เฟรสกำลังปิดเศษหญ้าที่เประอะติดเสื้อผ้าจากการที่เขาไปเด็ดดอกไม้มาให้เธอเมื่อครู่ แคตเธอรินที่ยืนอยู่ข้างกายเขาเองก็คอยให้ความช่วยเหลืออยู่ไม่ห่าง

คนส่วนใหญ่บอกว่าเมื่อถึงวัยแตกหนุ่มอายุใกล้สิบหกปี รูปร่างหน้าตาจะเริ่มเปลี่ยนไปจนดูไม่ค่อยได้

แต่เฟรสไม่ได้ดูหน้าตาแย่งเลย เขากลับหล่อเหลามากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยซ้ำ

ตอนนี้ก็เหมือนกัน เจ้าตัวแค้ปิดเศษหญ้าตามเสื้อผ้าเท่านั้นเอง แต่แววดตาที่เป็นประกายคู่นั้น ทั้งจุมูกโต่งตั้งรูปสลัก ไหนจะสังกรามคมชัดนั้นอีก ทั้งหมดนั้นมันดึงดูดสายตาของผู้คนให้ต้องสนใจเขาอยู่เรื่อย

พอเห็นภาพตรงหน้า จู่ ๆ เธอก็เผลอหลุดพูดออกไปด้วยแรงกระตุ้นในใจ

“เฟรส ต่อไปเจ้าห้ามนอกใจเด็ดขาดเลยนะ”

ชะงัก

การเคลื่อนไหวของเฟรสกับแคทเธอรินหยุดชะงักทันที
แม้แต่คาอิลรัสที่ยืนเก็บจานเค้กซึ่งเพิ่งกินกันไปเมื่อครู่อยู่ด้านข้าง

ก็เช่นกัน

ทั้งสามคนหันมามองเธออย่างพร้อมเพรียงโดยไม่พูดอะไรสักคำ
ทำไมล่ะ มีอะไรหรือ

คนที่มึ่ปฏิกิริยาเป็นคนแรกคือคาอิลรัส

เขากัดริมฝีปากล่างแน่น พยายามเก็บซ่อนรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นผ่าน
นัยน์ตาสื่อความรู้สึกดั่งอีโมติคอน ก่อนจะหันหน้าหลบไปทางอื่น

แคทเธอรินเบิกตากว้าง นางกะพริบตาถี่อยู่หลายครั้ง เอาแต่มองเธอ
สลับไปมากับเฟรสด้วยสีหน้าตกใจ

ส่วนเฟรส

“เจ้า...เป็นอะไรหรือเปล่า”

เธอสะกิดหลังมือของเด็กหนุ่มพลาต้าม

ทันใดนั้นใบหน้าแข็งทื่อเหมือนน้ำแข็งของเขาก็ลุกเป็นไฟในชั่วพริบตา
รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเปลวไฟลุกโชนขึ้นมาจริง ๆ นะ

ผิวขาวเนียนถูกย้อมไปด้วยสีแดงลามลงมาถึงต้นคอ สุดท้ายมัน
ก็แดงกำลัมไปจนถึงใบหู

“อะ...อ้อ...”

เฟรสพยักหน้าลงอย่างเชื่องช้า

ปฏิกิริยาของทุกคนทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ

เธอพูดอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือไง

“ใบหน้าเจ้า...แดงมากเลย นี่เป็นหวัดหรือเปล่าเนี่ย”

หรืออากาศหนาวเกินไปที่จะออกมานั่งด้านนอกแบบนี้

“ปะ...เปล่า ไม่เป็นไร”

เฟรสยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหน้าในขณะที่ตอบ มือของเขาใหญ่มาก
จนฝังใบหน้าลงไปได้มิด

“ตกใจนิดหน่อย”

“ที่บอกว่าห้ามนอกใจนะเธอ”

“...อื้อ”

ทำไมล่ะ

“ก็เฟเรสเองตอนนี้เริ่มถึงวัยแบบนั้นแล้วไม่ใช่หรือไง”

“วัย...แบบนั้น?”

“อืม ก็วัยที่เริ่มสนใจในตัวผู้หญิง”

ก็เขาเริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นแล้วนี่นะ

เฟเรสค่อย ๆ ลดมือที่บิดใบหน้าลงอย่างเชื่องช้าก่อนจะถามเธอ

“แล้ว?”

“เพราะฉะนั้นเข้าถึงได้บอกไว้ถ้าไปคบกับใครก็อย่าได้นอกใจเป็นอันขาด”

“...หมายความแบบนั้นเองสินะ”

เฟเรสเพิ่มพ้ำเสียงแผ่ว

“ฮู้ว”

“เฮ้อ”

พีเรนเทียได้ยินเสียงคาอิลร์สกับแคทเธอรินที่ยืนอยู่ด้านหลังถอนหายใจอย่างพร้อมเพรียง

“ทุกคนทำไมเป็นแบบนี้เนี่ย”

เธอถาม แต่แคทเธอรินกับคาอิลร์สกลับเอาแต่หลบสายตาของเธอ

เฟเรสที่กลับมาเป็นเหมือนปกติจึงเป็นฝ่ายถามเธอแทน

“ที่วันนี้อารมณ์ไม่ดี หรือจะเป็นเพราะเรื่องนี้?”

“อื้อ พอดีมีเรื่องนิดหน่อยนะ”

“ผู้ชาย?”

เวสตินก็เป็นผู้ชายนี่เนอะ

เธอพยักหน้า

แต่เฟเรสก็ยิ่งถามย้ำเป็นครั้งที่สอง

“...ผู้ชาย?”

โอ๊ย ก็บอกว่าใช่ไง ทำไมอีกล่ะ

เธอพยักหน้าอีกครั้ง

แต่บรรยากาศรอบตัวเฟรสกลับแปลกไป มันให้ความรู้สึกเย็นเยือก แต่ก็ให้ความรู้สึกร้อนเป็นไฟชอบกล กระทั่งสายลมที่พัดผ่านเข้ามาให้รู้สึกสดชื่นยังหยุดพัด บรรยากาศรอบด้านพลันหนักอึ้งขึ้นมา

“เทีย”

“หืม”

“มีคนรัก...หรือ”

เด็กนี่พูดบ้าอะไรเนี่ย

“มีอะไรนะ”

“คนรัก”

“เปล่า ยังไม่มีสักหน่อย”

เธอเพิ่งจะอายุสิบเอ็ดเองนะ!

“นั่นที่พูดเมื่อกี้หมายความว่ายังไง”

“อ้อ ไม่ใช่ข้าหรือ คุณรู้จักนะ”

พีเรนเทียหาข้ออ้างบอกไปคร่าว ๆ เพราะเรื่องในตระกูลลอมบาร์เดียจะเอามาเล่าให้คนนอกฟังมันก็ยังไม่ค่อยอยู่

“อา”

เฟรสยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบหน้าลูบตา ก่อนที่จะยกนมขึ้นดื่มพรวด ๆ

เธอมองเฟรสที่ทำเช่นนั้นพลางถาม

“จะเห็นว่าตัวเองหล่อ เลยทำให้ผู้หญิงเจ็บปวดไม่ได้นะ เข้าใจไหม๊ย เฟรส”

สุดท้ายเฟรสก็ดื่มจนหมดแก้ว เขาใช้หลังมือเช็ดปากลวก ๆ แล้วตอบด้วยน้ำเสียงบูดบึ้งเล็กน้อย

“ไม่จำเป็นต้องห่วงเรื่องแบบนี้ก็ได้”

“รู้แล้ว ๆ ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ใช่คนเลวแบบนี้”

ใช่ ๆ

เอาไปเปรียบเทียบกับไอ้เวสตินั้นไม่ได้หรอก

เธอรีบร้อนอธิบายก่อนที่เฟรสจะเข้าใจผิด

“แต่...”

“แต่?”

“ข้าแค่แนะนำในฐานะเพื่อนเพื่อไว้หน้า ก็ช่วงนี้เจ้าเล่นโดทพรอดพรวดเลย”
หากนึกถึงตอนที่พวกเราได้พบกันครั้งแรก เฟรเสสเปลี่ยนไปมากเสียจน
เชื่อได้ยากที่เดี๋ยวมักจะเป็นเด็กคนเดียวกัน

จะบอกว่าตอนนี้เขาดูเป็นเจ้าชายเต็มตัวแล้วก็ได้

ไม่ได้เปลี่ยนไปแค่ส่วนสูงหรือรูปร่างหน้าตาเฉยๆ

“ที่งานเลี้ยงของร้านค้าเพลเลสครั้งนี้นะ ได้ยินคนพูดเกี่ยวกับเจ้า
เยอะเลย”

เป็นเด็กแบบนั้นก็สะดวกดีเหมือนกัน

เทียบกับพวกผู้ใหญ่ในตระกูลลอมบาร์เดียที่ไม่ว่าจะเดินทางไปทางไหน
ก็มีแต่คนมอง เธอที่ยังเป็นเด็กอยู่ถือว่ามื่อสระกว่าเยอะ

เพราะอย่างนั้นถึงได้แอบฟังเวลาผู้คนจับกลุ่มคุยกันได้อย่างชัดเจน

สำหรับพวกชนชั้นสูง หัวข้อที่พวกเขาจะสนทนากันอยู่บ่อยๆ ก็มีแต่
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาศาน่าหรือไม่ก็เฟรเสส

“เพราะอาศาน่าเองก็ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัชทายาท คน
ส่วนใหญ่ก็เลยชื่นชอบเจ้ากันเยอะเหมือนกัน”

“...ข้า?”

เฟรเสสดูจะแปลกใจเล็กน้อย

ก็เฟรเสสนะ จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่ได้ตระหนักเสียเท่าไรว่าตัวเอง
ก็เป็นเจ้าชายเช่นเดียวกัน

“ทั้งเรื่องคราวก่อนที่เจ้าสร้างออร่าขึ้นมาได้ แล้วก็พวกเรื่องความสำเร็จ
ในการเรียนของเจ้า ดูเหมือนจะแพร่ออกไปเป็นวงกว้างแล้วละ”

ไม่รู้ว่ามีมันแพร่ออกไปเองหรือมีใครจงใจปล่อยข่าวกันแน่

นอกจากท่านปู่ที่คอยให้การสนับสนุนเฟรเสสแล้ว มีแค่ไม่กี่คนที่จะได้
ประโยชน์จากข่าวลือพวกนั้น

ยกตัวอย่างเช่น คนอย่างองค์จักรพรรดิที่ได้รับของกำนัลมากมาย
จากพวกอังกะนิส ในขณะที่ลอบถ่วงดุลน้ำหนักระหว่างอาศาน่ากับเฟรเสส
ไปพลาง

“มันก็ช่วยไม่ได้ตั้งแต่เรื่องชาติกำเนิดแล้วไม่ใช่เหรอ ถึงยังไถนออกจากอาศาน่าแล้ว จนถึงตอนนี้เจ้าชายที่รอดชีวิตแล้วมีอายุมากหน่อยก็มีแค่เจ้าคนเดียว”

จักรพรรดิเพียงแค่มองก็ไม่ได้แต่งตั้งใครขึ้นเป็นนางสนม แต่พระองค์ก็มีคนรักที่แอบคบหาอยู่มากมายก่ายกอง

ดังนั้นย่อมไม่มีทางที่จะมีบุตรแต่อาศาน่ากับเฟเรส

แต่คนที่ ‘รอดชีวิต’ มาได้จนถึงตอนนี้ มีเหลือเพียงแค่เฟเรสคนเดียว

จักรพรรดินี้เป็นคนเลือดเย็นถึงเพียงนั้น

เพื่อที่จะผลักดันโอรสของตัวเองให้ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิองค์ถัดไป ไม่ว่าเรื่องอะไรหากสามารถลงมือทำได้ทั้งสิ้น

สำหรับจักรพรรดินี้คนนั้น เฟเรสเองก็เป็นเหมือนเส้นหนามที่นางไม่อาจกำจัดได้นั้นแหละ

“นางไม่ได้มากดดันให้ไปอะคาเดมี่อีกเหรอ”

“...ไม่กี่วันก่อนจักรพรรดินี้เรียกข้าไปพบ สั่งให้ไปอะคาเดมี่”

เสียงของเฟเรสยามพูดถึงจักรพรรดินี้กอดำเป็นพิเศษ

“มีเรื่องแบบนั้นด้วย?”

เธอเหลือบมองแคทเธอรินกับคาอิลรัส

ดูจากสีหน้าของทั้งสองคนที่กระตุกเกร็งไปอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่าต้องมีเรื่องเกิดขึ้นมากกว่านั้นแน่นอน

เฟเรสไม่ได้พูดอะไรอีก ราวกับไม่อยากจะพูดถึงมัน

ถ้ามันก็ช่วยไม่ได้สินะ

เธอถอนหายใจพร้อมกับพยักหน้ายอมรับอย่างว่าง่าย ก่อนจะพูดกับเฟเรส

“บางที่ต่อไปก็อาจจะเกิดเรื่องแบบนั้นบ่อยกว่าเดิม จนกว่าเจ้าจะยอมเดินทางไปยังอะคาเดมี่ด้วยตัวเองนั่นแหละ”

“แต่ข้าไม่อยากไปอะคาเดมี่”

“อืม นั่นก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้าอยู่แล้ว ต่อให้เป็นจักรพรรดินี้ก็ไม่สามารถบังคับปลากเจ้าไปอะคาเดมี่ได้หรอก”

มันเป็นกฎที่ตั้งขึ้นเพื่อขวางไม่ให้คนที่ถูกขับไล่จากโครงสร้างของ
ผู้สืบทอดตระกูล ต้องฝืนใจถูกบีบบังคับให้เข้าศึกษาที่อะคาเดมี่

การเข้าศึกษาที่อะคาเดมี่จะต้องขึ้นอยู่กับ ‘ความสมัครใจ’ ของเจ้าตัว
เท่านั้น

หากไม่ใช่เพราะกฎที่ว่ามันั้น จักรพรรดินีก็คงจะโยนเฟเรสไปที่อะคาเดมี่
ตั้งนานแล้ว

“เพราะฉะนั้นถึงได้พยายามเกลี้ยกล่อมเจ้าอย่างเต็มที่ยังไงล่ะ”

“...ถ้านั้นก็ช่างเถอะ” เฟเรสตอบเสียงเรียบ “เพราะตราบดีที่ไม่บังคับ
ลากตัวเข้าไป ข้าก็จะมีวันเข้าศึกษาที่อะคาเดมี่เด็ดขาด”

ท่าทางแข็งกร้าวไม่เหมือนเฟเรสเลยสักนิด

บทสนทนาของพวกเขาหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง

เฟเรสกำลังตกอยู่ในภาวะความวิตกกังวล ไม่รู้ว่าเขากำลังครุ่นคิดเรื่องอะไรอยู่
พีเรนเทียเองก็กำลังครุ่นคิดอยู่เหมือนกันว่าไม่มีวิธีอะไรดี ๆ ที่จะช่วย
ให้เฟเรสมีกำลังใจมากขึ้นหน่อยเลยเธอ เธอ แต่แล้วจู่ ๆ ก็ปลันนึกถึงของขวัญ
ที่เธอเก็บไว้ในกระเป๋าขึ้นมาได้

มันเป็นของขวัญที่เธอตั้งใจเอามาให้เฟเรสโดยเฉพาะ

เธอหยิบกล่องสีดำใบเล็กขนาดเท่าฝ่ามือออกมาวางลงตรงหน้าเด็กหนุ่ม
ก่อนจะยกนมขึ้นดื่มอย่างสงบนิ่ง

“นี่...อะไรเธอ”

เฟเรสถามด้วยความมึนงง

เธอตอบเหมือนมันไม่ได้สลักสำคัญอะไรนัก

“เอามาให้”

“เอามาให้?”

“เอาเป็นว่าลองเปิดดูก่อนสิ”

เฟเรสหันมามองเธออีกครั้ง ก่อนจะเอื้อมมือไปเปิดกล่องอย่างระมัดระวัง

ทันทีที่สัมผัสกับแสงแดดเล็กน้อย มันก็ส่องประกายระยิบระยับ เผยให้เห็นภาพอัญมณีที่ส่องแสงเจิดจรัสยิ่งขึ้น

“นี่มัน...เพชร?”

มันคือเข็มกลัดเพชรที่เจียรระโนขึ้นเป็นพิเศษเพื่อเฟเรสโดยเฉพาะ

เด็กหนุ่มไม่คิดที่จะลองสัมผัสเพชรที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกในชีวิต เขา

เอาแต่มองมันโดยไม่ละสายตา

“เป็นไง ถูกใจมั๊ย”

“...สวย”

คำชมดูจืดชืดเป็นบ้า

เฟเรสที่ยิ้มเล็กน้อยใจชื้นมาเล็กน้อย เลยกอดเสียงกระแทกกระทั้นออกไป

“ซำลั้งทำเป็นพิเศษเพื่อเจ้าเลยนะ”

“ถูกใจมากเลย”

เฟเรสไม่หยุดคิดแม้แต่เสี่ยววินาตี เขาก็ตอบออกมาในทันที
พลิกลิ้นไวเหมือนกันนะเนี่ย

“อย่าเอาแต่มองเฉยๆสิ ลองติดดูหน่อยว่าเหมาะสม”

ทั้งๆที่ตั้งใจจะทำตัวเท่ๆแล้วแท้ๆ แต่เธอก็เอาชนะความอยากรู้
อยากเห็นไม่ไหวจนได้

เฟเรสลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะหยิบเข็มกลัดขึ้นติดบนอกเสื้อ

อัญมณีที่ถูกเจียรไนด้วยวิธีที่ดีที่สุดในบรรดาคัดตั้งที่โครอลลีภาควมูมิใจ
มันไม่เพียงแต่ส่องประกายระยิบระยับเจิดจ้าจนตาพร่าเท่านั้น แต่ยังคงงาม
มากเสียจนไม่อาจจะสายตาไปจากมันได้เลย

“ว้าว”

คาอิลรัสที่ยืนอยู่ด้านหลังอุทานขึ้นชมเสียงแผ่ว

เธอเองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

เข็มกลัดนั้นมันดูงดงามมากราวกับผลิตขึ้นมาเพื่อเฟเรสคนเดียว
โดยเฉพาะ

เพชรเม็ดโต ความบริสุทธิ์ของแร่สูง แต่พอผสานเข้ากับหินแก้วอัน
สีดำที่เจียรไนด้วยวิธีการเดียวกัน มันยิ่งทำให้ดูโดดเด่นมากกว่าเดิม

“นี่ก็แล้วเชื่อว่าต้องเหมาะกับเจ้า”

มันช่วยให้เฟเรสดูรูปงามมีชีวิตชีวมากกว่าเดิมอีกระดับ ทำให้เธอ
รู้สึกภูมิใจมากทีเดียว

คาอิลรัสกับแคทเธอรินต่างก็พยักหน้าหงึกหงักเห็นด้วยกับคำพูด
ของเธอ

“ขอบใจ”

เฟเรสรู้สึกอัศจรรย์ใจ เขายังคงไม่อาจจะสายตาห่างไปจากเพชร
เม็ดนี้ได้

“แต่น่าจะแพงมากเลยนะ”

“หืม ก็นิดหน่อยนะ”

ไม่ใช่แค่นิดหน่อยหรอก

หากต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อเข็มกลัดชิ้นนี้แล้วละก็ จะต้องเสียเงินจำนวน

หลายร้อยเหรียญทองทีเดียว

ช่วงนี้เพชรยิ่งหายากจนแทบไม่มีวางขายอยู่ด้วย ดังนั้นราคาของมันจึงแพงกว่าเดิมไปอีกหลายเท่าตัว

เธอยกไหล่ไม่ยี่หระ ก่อนจะเปิดปากย้ำกับเฟเรส

“จะไปไหนก็ติดมันอย่างงตมด้วยนะ มันเหมาะสมกับทุกงานอยู่แล้ว”

เฟเรสลูบเช้มกัลดบหน้าอกไปพลงพยักหน้าตอบรับ แต่เพียงไม่นานเด็กหนุ่มก็ตัดสินใจเก็บเช้มกัลดกลับลงใส่กล่องตามเดิม

“เอาไว้ติดในวันพิเศษ”

“อืม เรื่องพวกนี้ก็ตามใจคนรับอยู่แล้วนี่นะ”

ดูจากรอยยิ้มจางๆ ที่แต่งแต้มบนมุมปาก ดูเหมือนตอนนี้เฟเรสจะอารมณ์ดีมากจริงๆ

เธอเองก็เหมือนกัน

น่าซำเซมัด พอให้ของขวัญเฟเรสแบบนี้ มันทำให้เธอเพิ่งจะรู้สึกได้ว่าตัวเองเป็นเจ้าของเหมืองเพชรจริงๆ ลินะ

“ตอนนี้พวกเราก็กลับกันได้แล้ว...”

แต่แล้วในตอนที่ตั้งใจจะเอ่ยชวนทุกคนให้กลับวังโพอิรัค เนื่องจากสายลมที่พัดผ่านเข้ามามันเย็นลงจนเริ่มหนาว

“หืม...มีแขกมาหรือเนี่ย”

ทันใดนั้นก็พลันได้ยินเสียงทุ้มต่ำอันแสนคุ้นเคยของจักรพรรดิโยบานอสตั้งขึ้น

องค์จักรพรรดิไม่ได้มาคนเดียว

ข้างหลังจักรพรรดิที่ยืนเอามือไขว้หลังอยู่ที่หน้าทางเข้าสวนมีจักรพรรดินีกับอัสทาน่ายืนอยู่ด้วย

จักรพรรดินีคงตั้งใจจะพาอัสทาน่าออกมาใช้เวลาร่วมกันกับจักรพรรดินางไม่คิดเก็บซ่อนความไม่พอใจเมื่อเห็นพวกเราเลยแม้แต่น้อย แล้วสายตาของเฟเรนเทียก็พลันสบเข้ากับสายตาของอัสทาน่าที่เอาแต่มองมาก่อนแล้วตั้งแต่แรก

ตอนนี้อัสทาน่าอายุได้สิบห้าปีแล้ว เขาอยู่ในภาพลักษณ์ที่เข้าสู่วัยหนุ่ม

เต็มตัว

รูปร่างหน้าตาเรียกได้ว่าใกล้เคียงกับ ‘เจ้าชายลำดับที่หนึ่งอาสนานา’ ในความทรงจำของเธอมากกว่าที่เคยอีกด้วย

“ถวายความเคารพฝ่าบาท ถวายความเคารพจักรพรรดินี ถวายความเคารพเจ้าชายลำดับที่หนึ่งเพคะ”

เธอรีบลุกขึ้นจากที่นั่ง กล่าวถวายความเคารพตามธรรมเนียม

“ก็นึกอยู่ว่าใคร พวกเจ้านีเอง”

โยบานะมองเธอสลับกับเฟเรสด้วยแวตาคำใครรู้แล้วจึงค่อยพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงให้ความสนิทสนม

“ไม่ได้พบกันเสียนานเลยนะ พีเรนเทีย ครั้งสุดท้ายก็ตอนที่แคลอฮันได้รับเหรียญรางวัลหรือเปล่าเนี่ย”

ใบหน้ายิ้มยิ้มขณะที่พูดทักทายอย่างเป็นกันเองนั้น ให้ความรู้สึกเหมือนคุณลุงข้างบ้านที่สนิทสนมกันเสียจริง

ขนาดที่ทำให้จินตนาการได้ลำบากเลยทีเดียวว่าคนคนนี้เป็นคนเจ้าเล่ห์ยิ่งกว่าใคร ทั้งยังเป็นคนที่คำนวณผลได้ผลเสียทางการเมืองได้อย่างรวดเร็ว

แต่เรื่องเล่นละครนะ เธอเองก็เล่นเก่งพอกันกับพระองค์นั้นแหละ

ทั้งท่าทางที่เขาปฏิบัติต่อเฟเรส ทั้งเรื่องที่เขาบุตรชายของตัวเองมาแลกผลประโยชน์นั้น มันเป็นพฤติกรรมน่ารังเกียจจนทำให้รู้สึกหงุดหงิด แต่ถึงยังไงโยบานะก็เป็นจักรพรรดิของอาณาจักรแห่งนี้

พีเรนเทียยิ้มกริม แสร้งทำเป็นชินอายในขณะที่ตอบกลับไป

“พระองค์จำได้ถึงขนาดนั้น เป็นเกียรติอย่างยิ่งเพคะ ฝ่าบาท”

“หืม?”

โยบานะสเบิกตาโต แต่เพียงไม่นานก็ยกยิ้มแล้วเอ่ยขึ้น

“เจ้านี่รู้จักพูดจาหวานหูจริง ๆ”

“ขอบพระทัยที่ชมเพคะ ฝ่าบาท”

ท่าทีนอบน้อม ชวนให้รู้สึกน่ารักใคร่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็แฝงท่าทีไม่ถดถอย ดูมั่นใจ

เพราะเธอคือลอมบาร์เดีย

เธอยิ้มกว้าง ไม่คิดหลบสายตาของจักรพรรดิ
ทันใดนั้นสายตาของจักรพรรดิก็ส่องประกายวาวขึ้นมา
องค์จักรพรรดิลอบมองเธออยู่เงียบ ๆ ก่อนที่จะหันแต่ศีรษะไปมอง
จักรพรรดินีพลางพูด

“ในเมื่อไม่มีสถานที่เหมาะสมในการดื่มชาสักแก้ว เช่นนั้นเราก็ร่วมโต๊ะ
กับพวกเขาเป็นเช่นไร จักรพรรดินี”

จักรพรรดิกล่าวเช่นนั้น แต่คำพูดของพระองค์เป็นสิ่งที่กำหนดคำตอบ
ของจักรพรรดินีเอาไว้อยู่แล้ว

“ตามที่พระองค์ประสงค์เพคะ ฝ่าบาท”

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มีสิ่งที่จะจ้องเฟเรสราวกับจะฆ่าให้ตาย

โต๊ะและเก้าอี้ถูกจัดวางเพิ่มเข้ามาในบริเวณที่เธอกับเฟเรสนั่งอยู่
กลายเป็นที่นั่งที่ที่นั่งนการอึกกระอ่วน ทั้งยังน่าอัศจรรย์เป็นอย่างมาก

อาสนาน่ากับเฟเรสที่นั่งตรงข้ามกันต่างไม่แม้แต่จะเหลือบตามอง
กันและกัน ส่วนจักรพรรดิเองก็ไม่แม้แต่จะสนใจบรรยากาศน่าอัศจรรย์นั้น
พระองค์เฝ้าแต่นั่งดื่มชาด้วยท่าทางผ่อนคลายเสียเต็มประดา

ขอแค่ตัวเองสบายใจก็พอ ไม่คิดสนใจว่าคนอื่นจะเป็นเช่นไร

ช่างเป็นจักรพรรดิที่น่ารังเกียจเสียจริง

และเธอก็สบตากับอาสนาน่าอีกครั้ง

หมอนั้นทำไม่ถึงได้เฝ้าแต่มองเธอแบบนั้นอยู่เรื่อยเนี่ย

เป็นเวลาหน้าชาที่น่าอัศจรรย์ชะมัด

เฮ้อ อยากรีบกลับบ้านจัง

จักรพรรดิถามเธอที่กำลังนึกเสียใจว่ารู้แบบนี้หน้าจะอยู่แต่ในวังโพธิ์รัก
ตั้งแต่แรก ไม่น่าออกมาข้างนอกนี้เลย

“ตอนนี้แคลอฮันก็กลับมาแข็งแรงดีแล้วใช่ไหม”

“เพคะ โส่อกที่ยาได้ผล ตอนนี้กำลังฟื้นตัวได้อย่างดีโดยไม่มีอาการ
ข้างเคียงเพคะ”

“เรื่องนั้นช่างน่าโล่งใจจริง ๆ นะคะ”

จักรพรรดินีเองก็ร่วมวงสนทนาด้วย

โล่งใจบ้างอะไรละ

ตัวเองคิดที่จะแย่งชิงกิจการเสื้อผ้าสำเร็จรูปของท่านพ่อไปแท้ๆ

“แล้วก็เจ้าชายลำดับที่สอง”

จักรพรรดินีกล่าวเรียกเฟเรส

“...พะยะค่ะ จักรพรรดินี”

ทันทีที่เฟเรสตอบอย่างเสียงไม่ได้ นางก็พูดพร้อมกับยกยิ้มเย้ยหยัน

“ต่อไปต้อนรับแขกที่วังโพอิรักน่าจะดีกว่านะคะ อย่างไรก็ตามนั้นก็เป็นที่ของเจ้าชายลำดับที่สองไม่ใช่หรือคะ”

พูดง่าย ๆ ก็คืออย่าเที่ยวออกมาเดินเฟ้นผ่านข้างนอก จงอยู่แต่ในวังโพอิรักเสีย

ไม่สิ ทำไมละ

เจ้ากับอาสทาน่ายังออกมาเดินเล่นได้ปกติเลยนะ

ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจว่าจะนั่งตีหมาอยู่เงียบ ๆ แล้วจากไปโดยไม่พูดมากแล้วแท้ ๆ

เธอตอบแทนเฟเรส

“เป็นความผิดของหม่อมฉันเองพะคะ องค์จักรพรรดินี”

ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ลืมที่จะแสรังทำหน้าที่ราวกับจะร้องไห้ไปด้วย

“หม่อมฉันอยากเห็นสวนนี้ก็เลยรบเร้าเจ้าชายลำดับที่สองพะคะ ขอพระองค์ทรงตำหนิหม่อมฉันแทนเถอะพะคะ”

จักรพรรดินีตื่นตกใจไปครู่หนึ่งก่อนจะกระแอมกระไอ

“อะแฮ่ม เออเถอะ ถ้าคุณหนูลอมบาร์เดียกล่าวเช่นนั้น ครั้งนี้ข้าจะยอมทูลรับ...”

“ได้ยินว่าบริเวณนี้เป็นสถานที่ที่แขกผู้มาเยี่ยมพระราชวังสามารถเข้าออกได้อย่างอิสระ เป็นความผิดของหม่อมฉันเองพะคะที่เข้าใจผิดเสียได้...”

ขอพระราชทานอภัยพะคะ ฝ่าบาท”

เธอเล็งลูกศรเปลี่ยนเป้าหมายไปยังองค์จักรพรรดิแทนในทันที

อันที่จริงทุกคนต่างก็ทราบกันทั้งนั้นว่าสวนแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ไม่ว่าใครก็สามารถใช้งานได้อย่างอิสระ

ตอนนี้จักรพรรดินีกำลังเรียกร้องในสิ่งที่ไม่สมควร

ในสถานการณ์แบบนี้สิ่งที่องค์จักรพรรดิจะเอ่ยออกมาย่อมถูกกำหนดเอาไว้อยู่แล้ว

“...เจ้าไม่ได้รู้มาผิดหรอก ส่วนแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ทุกคนสามารถเข้าออกได้อย่างอิสระจริงๆ”

“จริงหรือเพคะ ถ้าอย่างนั้นทุกครั้งที่มายังพระราชวัง หม่อมฉันขอแวะมาเที่ยวชมบ้างเป็นครั้งคราวได้มั๊ยเพคะ ฝ่าบาท”

จักรพรรดิเหลือบมองจักรพรรดินีก่อนจะพยักหน้าลงอย่างเชื่องช้า

“ว้าว ดีใจจังเลยเพคะ!”

ในเมื่อจักรพรรดิบอกว่าไม่มีปัญหา จักรพรรดินีก็ไม่สามารถพูดโต้แย้งอะไรได้อีก

เธอจึงใจยิ้มอย่างใสซื่อในขณะที่พูดกับเฟเรส

“โล่งอกไปที่เนอะเพคะ ต่อไปก็สามารถมาเที่ยวชมสวนนี้ได้แล้ววามั๊ยเพคะ เจ้าชาย”

เธอแอบเตะเท้าเฟเรสใต้โต๊ะ

“อะ...อืม จริงด้วย”

โล่งอกที่เฟเรสรับบทได้ทัน

“ขอบพระทัยเพคะ ฝ่าบาท!”

เธอผลักใส่จักรพรรดินีออกจากวงสนทนา เอาแต่ยกยิ้มให้องค์จักรพรรดิเพียงพระองค์เดียว

องค์จักรพรรดิจ้องหน้าเธอก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเจ้าเล่ห์

“นี่สินะเขาถึงได้บอกกันว่ามีบุตรสาวย่อมแตกต่าง พี่เรนทีย เจ้าไม่มาเป็นธิดาของข้าหรือ เป็นธิดาของข้าย่อมมีเรื่องน่าสนุกมากกว่าเป็นบุตรสาวของแคลอฮันนะ”

พูดเช่นนั้นทั้งๆที่ไม่ได้รู้เลยว่าช่วงนี้เธอใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานเพียงใดเมื่อได้ครอบครองทั้งร้านค้าเพลเลส์ทั้งเหมืองแร่

น่าสมเพชเล็กน้อย แต่เธอก็ต้องงใจส่งเสียงร้อง ‘กรี๊ด’ หัวเราะชอบใจแล้วตอบกลับไปอย่างคล่องแคล่ว

“หม่อมฉันไม่ทราบหรอกเพคะว่าท่านพ่อจะคิดเช่นไร แต่หากเป็น

เช่นนั้นฝ่าบาทอาจจะต้องทะเลาะกับท่านปู่ก็ได้ จะไม่เป็นอะไรหรือเพคะ
ท่านปู่หลงหม่อมฉันมากที่สุด ๆ เลยนะเพคะ!”

“ว่ายังไงนะ”

ปฏิกิริยาใจกล้าของเธอทำให้องค์จักรพรรดิแปลกใจ ก่อนจะระเบิด
หัวเราะเสียงดัง

“ฮา ๆ ๆ! ช่างเป็นเด็กที่ฉลาดเสียจริง!”

แต่แล้วในชั่วพริบตาเสียงหัวเราะนั้นก็เริ่มแผ่วลง

“นั่นสิ มองแค่ปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเจ้าได้รับความรักจากเจ้าตระกูล
มากเพียงใด เพชรเม็ดงามขนาดนั้น”

สายตาของจักรพรรดิจับจ้องอยู่ที่ศีรษะของเธออย่างหลงใหลราวกับ
ต้องมนตร์สะกด

พูดให้ถูกต้องก็คือก๊ีบติดผมของเธอ

เพชรเม็ดโตขนาดเท่านี้ไป้ง ครอบ ๆ เพชรเม็ดนั้นยังล้อมประดับไปด้วย
เพชรเม็ดเล็กหลายเม็ด

“เห็นว่าช่วงนี้ความนิยมของเพชรสูงเทียมฟ้า แม้กระทั่งเม็ดเล็ก ๆ
ก็ยิ่งหาชมได้ยากทีเดียว เล่นชื้อก๊ีบติดผมเช่นนี้ให้หลานสาว ความรักที่มีให้เจ้า
ช่างยิ่งใหญ่จริง ๆ”

ถึงแม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่สายตาของจักรพรรดิก็ยังคงไม่ละห่างไป
จากก๊ีบติดผมของเธอ

ช่างโลกมากเสียจริง

ทั้ง ๆ ที่ตอนเปิดกิจการร้านเพชรเธอก็ได้ถวายเป็นเพชรเม็ดที่ใหญ่กว่านี้
ถึงสองเท่าให้ในทันทีแล้วแท้ ๆ

แถมจักรพรรดิยังแอบสั่งคนให้มาซื้อต่างหูกับสร้อยคอไปอีกตั้งหลายชุด
เสียด้วย

ในเมื่อเธอเป็นคนอนุมัติให้เศรษฐีบ้านเองกับมือ เธอย่อมรู้เรื่องนี้ดี
ขนาดถือกำเนิดขึ้นมาในฐานะเจ้าชายผู้ได้รับทุกสิ่งที่ต้องการ จนกระทั่ง
กลายเป็นองค์จักรพรรดิ ก็ยังโลกมากถึงเพียงนี้

ช่างเป็นคนที่น่าทึ่งในด้านนี้จริง ๆ

พี่เรนเทียบยกมือขึ้นลูบกับติดผมขณะพูดขึ้น

“น่าอายนัก แต่กับติดผมนี้ไม่ใช่ของขวัญที่ได้รับจากท่านปู่หรือคะ”

“ถ้าอย่างนั้นเป็นแคลอฮันหรือ”

“เปล่าเพคะ ได้รับจากท่านอาจารย์เพคะ ฝ่าบาท”

“ท่านอาจารย์?”

โยบานเนสเอียงคอดด้วยความงุนงง

“เพคะ เครย์ลีบัน เฟลเลส เจ้าของกิจการร้านค้าเฟลเลส เป็นอาจารย์ของหม่อมฉันเพคะ”

“โอ้ เครย์ลีบัน เฟลเลส หรือ”

โยบานเนสตกใจจากใจจริง เพราะนี่เป็นเรื่องที่พระองค์ไม่เคยทราบมาก่อน

“หมายความว่าออกจากตระกูลลอมบาร์เตียไปแล้วก็ยังคงสอนหนังสือให้เจ้าอยู่อย่างนั้นหรือ”

“เป็นเช่นนั้นเพคะ ฝ่าบาท”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็คงจะเป็นลูกศิษย์คนสำคัญจริงๆ สิเนะเนี่ย ขนาดยุ่งถึงเพียงนั้นก็ยังคอยดูแลเอาใจใส่กันแบบนี้!”

“เพราะท่านอาจารย์คอยช่วยเหลือ จึงได้เรียนรู้อะไรมากมายจากข้างกายท่านเพคะ”

“อืม แบบนั้นแหละถึงจะเป็นการเรียนรู้ที่เยี่ยมที่สุด”

เธอรู้สึกได้ในทันทีว่าแววตาของจักรพรรดิยามมองเธอเปลี่ยนแปลงไป แต่แล้วอัสทาน่าที่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จากรก็ก่อเรื่องขึ้นจนได้

“นี่อะไรนะ”

เจ้านั้นคว้าเอากล่องเข็มกลัดที่เฟเรสวางไว้ข้างกายไปถือไว้ในมือเสียแล้ว

“อ๊ะ บ๊น...”

ไม่มีจิ้งหะให้ทันได้ห้ามปราม

อาสาทาน่าหยิบเอากล่องเข็มกลัดไปถือไว้ราวกับเป็นเจ้าของของตัวเอง
เขาเปิดฝากล่องออกในทันที

“เข็มกลัดเพชร?”

“เพชรเม็ดใหญ่ขนาดนี้...”

อาสาทาน่ากับจักรพรรดินีต่างก็ตกใจจนพูดเพิ่มพ้อออกมาพร้อมกัน
หัมป์!

เฟเรสลุกขึ้นจากที่นั่ง ยื่นมือไปกระซากล่องเข็มกลัดกลับคืนมา
อย่างรุนแรง

“เจ้า...!”

จักรพรรดินีถลึงตาจ้องเฟเรสเหม็ง

“คนอย่างเจ้าใช้วิธีใดถึงหาของแบบนี้มาได้...”

อาสาทาน่าแทบไม่อยากเชื่อว่าเข็มกลัดนั้นเป็นของเฟเรส

“มันเป็นเข็มกลัดที่หม่อมฉันมอบให้เป็นของขวัญเพคะ” เธอยิ้ม
ถ่อมตัวพลางพูด “เจ้าชายลำดับที่สอง หากไม่ว่าอะไร ช่วยเปิดกล่องเข็มกลัด
ให้ทุกคนได้ชื่นชมมันต่ออีกหน่อยได้มั๊ยเพคะ”

อวดให้พวกมันได้เห็นชัดๆ กันไปเลย!

เฟเรสแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ยอมทำเช่นนั้น แต่เขาก็ยอมเปิดกล่องเซ็มกัลดอกตามคำสั่งของเธออย่างว่าง่าย

นัยน์ตาของทั้งสามคนที่ได้เห็นอัญมณีส่องประกายระยิบระยับอย่างเจิดจรัส ต่างก็มีความอิจฉาและความโลภแสดงออกมาให้เห็น

เยี่ยมมาก เจ๋งไปเลย!

“ฮาๆ เจ้าชายลำดับที่สองมีเพื่อนที่ดีจริงๆ นะ”

แต่คนที่ยังพอจะมีสติเหลืออยู่ก็มีแต่จักรพรรดิผู้ได้ครอบครองเพชรเม็ดใหญ่ไว้ในกำมืออยู่ก่อนแล้วเท่านั้น

เท่าที่เธอรู้มา จักรพรรดินีกับอาสทานายังไม่มีเพชรไว้ในครอบครอง

ตระกูลอังกเนสได้สั่งซื้อมาหลายครั้งแล้วก็จริง แต่เธอผลักไสพวกเขาไปอยู่ในลำดับสุดท้าย

ดังนั้นตราใบไตที่พวกนั้นไม่ทุ่มเงินขอซื้อจากชนชั้นสูงตระกูลอื่นด้วยราคาที่มากกว่าราคาตลาด กว่าจักรพรรดินีจะได้เพชรมาไว้ในครอบครองก็คงจะอีกนานทีเดียว

เหมือนลีลาร์ที่แต่เดิมควรจะเป็นทรัพย์สินของอังกเนส ตอนนี้น้ำมันกลายเป็นทรัพย์สินของเธอแล้ว

แม้กระทั่งเพชรเม็ดนี้ หากเป็นชีวิตก่อน มันก็คงจะเป็นของในครอบครองของจักรพรรดิกับอาสทานา แต่ว่า...

“ตอนนี้มันเป็นของข้าแล้วล่ะ”

เธออยากจะพูดกับทั้งสองคนที่ได้แต่นั่งเหม่อมองเซ็มกัลดอกเพชรอยู่ข้างกันเสียจริง

บ้านเจ้าไม่มีของแบบนี้ใช้มั้ยล่ะ

หลายวันผ่านไป หลังกลับจากการเยี่ยมเยียนเมืองหลวง

พีเรนเทียกลับมายังสำนักงานของร้านค้าเพลเลสอีกครั้ง

“ยกยอกเงินไปเยอะเหมือนกันนะครับเนี่ย”

แคร์ลีสบันขมวดคิ้วแน่น เขาส่งเอกสารให้เธอพาลงพูดขึ้น

อันที่จริงหลังจากจบงานเลี้ยงของร้านค้ำเพลเลส เธอก็ได้ขอความช่วยเหลือจากเครย์ลีนันให้เขาช่วยอะไรบางอย่าง

การแสดงละครของเวสตินยอดเยี่ยมมาก ขนาดเครย์ลีนันที่รู้เรื่องเวสตินกับอังกะนั่วมือกันลับหลังยังต้องเอียงคอด้วยความงุนงง

“ไม่มีใครสงสัยในความรู้สึกของเวสตินที่มีต่อชานาเนสเลยแม้แต่น้อย แต่พอเธอเล่าฉากที่ได้เห็นมาด้วยตัวเองให้ฟัง เครย์ลีนันก็รีบพับแขนเสื้อขึ้นรวบรวมกำลังพลและเส้นสายต่างๆ ที่เขายังมีเหลืออยู่ในลอมบาร์เดียแอบสึบให้เธออย่างลับๆ ในทันที

“มากจนน่าแปลกทีเดียวครับที่ยังไม่ถูกจับได้”

“ขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ครับ หากตรวจสอบให้ละเอียดเสียหน่อย เพียงไม่นานก็จะพบจุดที่น่าสงสัยในทันทีเลยครับ...แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครสงสัยในตัวเวสติน ชูลส์เลยสักคนนะสิครับ”

เพราะเขาไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นเวสติน ชูลส์ ผู้เป็นถึงบุตรเขยของตระกูลลอมบาร์เดีย

จะมีใครคิดล่อว่าสมาชิกของตระกูลลอมบาร์เดียจะแอบยกยอกทรัพย์สินของตระกูลออกไป

“มีแค่คนที่รู้สถานการณ์ภายในเป็นอย่างดีเท่านั้นครับที่จะมองออกเรื่องนี้มองจากภายนอกแล้วดูเหมือนไม่มีปัญหาอะไรเลยครับ”

เพียงแค่ว่าเรื่องต่างๆ ที่เครย์ลีนันใช้เวลาไม่กี่วันก็สืบรู้มาได้ พวกเราก็ต้องนั่งสนทนากันพักใหญ่

เวสตินแต่งงานมาได้สิบหกปีแล้ว

ถ้าอย่างนั้นตลอดระยะเวลาอันแสนยาวนาน เจ้านั้นชโมยทรัพย์สินของตระกูลไปเป็นของตัวเองมากขนาดไหนกันแน่

เธอส่ายหน้าไปมา ไม่อยากแม้แต่จะคิด

“และกับเวสติน ชูลส์ ได้ส่งเทียบเชิญขอเข้าพบซ้ำครับ แจ้งว่ามีปัญหาที่อยากปรึกษากันครู่หนึ่ง”

“ไม่ใช่ว่าเขารู้ตัวแล้วหรือคะว่าเครย์ลีนันกำลังตามสืบเรื่องของเขาอยู่”

นะคะ”

“วันที่จัดงานเลี้ยงเขาได้เข้ามาถามข้าเองโดยตรง ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่าเรื่องนั้นหรอกครับ”

“อืม...”

วางแผนอะไรอยู่นะ

ในสถานการณ์ที่เหมือนควรจะตกเป็นของอังกะนีสกลับถูกพวกเราแย่งชิงมา หากเป็นเรื่องที่อยากจะทำอะไร เธอก็พอจะคาดเดาได้อยู่บ้าง

“อ๊ะ! แล้วเรื่องอสังหาริมทรัพย์ล่ะคะ ช่วงนี้มีดีกรามบ้านช่องคูหาไหนที่เขาได้ครอบครองหรือเปล่า”

เธอนึกถึงคำพูดประโยคที่เขาบอกว่าจัดหาบ้านให้ผู้หญิงคนนั้นมาอาศัยอยู่ขึ้นมาได้ ถึงได้ฝากให้เครย์ลีนช่วยสืบเรื่องนี้ให้ด้วย

“มีบ้านหลังหนึ่งที่เคยเป็นของลอมบาร์เดีย แต่ถูกโอนย้ายไปเป็นทรัพย์สินของเวสติน ซูลส์ เมื่อประมาณครึ่งปีก่อนครับ แต่แปลกที่ไม่มีเอกสารเหลืออยู่เลย อาจจะได้โอนย้ายด้วยวิธีปกติกครับ”

“แต่เรื่องแบบนั้นมันเป็นเรื่องที่ได้รับผิดชอบฝ่ายอสังหาริมทรัพย์ของลอมบาร์เดียเป็นคนจัดการดูแลไม่ใช่หรือคะ...ใครกันแน่ที่...อา”

คนที่คอยจัดการดูแลด้านอสังหาริมทรัพย์ของลอมบาร์เดียไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นเบเจอร์

“ดูเหมือนเบเจอร์เองก็พอจะรู้เรื่องพฤติกรรมของเวสตินอยู่บ้างในระดับหนึ่งสินะครับเนี่ย”

ไอ้เง้านั้น

ถึงแม้จะพิสูจน์ไม่ได้ว่าเบเจอร์รู้ทุกอย่างแม้กระทั่งเรื่องที่เวสตินนอกใจด้วยหรือเปล่า แต่อย่างน้อยเธอก็คิดว่าเบเจอร์จะรู้บ้างว่าทรัพย์สินของลอมบาร์เดียเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

“ก็สินะ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง คงยอมทำมากกว่านั้นอีก หากเป็นเจ้านั้นล่ะก็”

เครย์ลีนพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของเธอ

“ไอ้คนเฮงซวยนั้น...เพราะนั่นสินะ ถึงได้ว่ากันว่าพ่อยังโง่ลูกยังงั้น

ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นเลย”

ในชีวิตก่อน หลังจากขับไล่เธอออกไปจากตระกูล คนที่ได้รับหน้าที่ในการดูแลจัดการอสังหาริมทรัพย์ก็คือเบเลซกันนั่นเอง

นิสัยมักง่ายที่ชอบเอาอสังหาริมทรัพย์ของลอมบาร์เดียไปแจกจ่ายให้คนใกล้ชิดอยู่บ่อยๆ นั้น คงจะถอดแบบมาจากผู้เป็นพ่อนั้นแหละ

“ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นหรือครับ...”

“อ่า ไม่มีอะไรหรอกค่ะ งั้นก็ลองนัดพบเวสติน ซูลส์ ดูสักครั้งจะได้รู้ว่าเจ้านั้นต้องการคุยเรื่องอะไรกันแน่”

“ครับ ทราบแล้วครับ”

“แล้วถ้าหากเวสติน...”

เหตุผลที่เวสตินต้องการขอพบเครย์ลีบันมันก็เห็นได้ชัดอยู่แล้ว

เพราะฉะนั้นเธอถึงได้บอกวิธีรับมือให้เครย์ลีบันได้รับรู้เอาไว้ล่วงหน้า เพื่อกรณีที่เป็นไปได้ว่าจะต้องรับมือแบบไหน หรืออีกฝ่ายใช้วิธีการใดบ้าง

“เข้ามาสิครับ คุณเวสติน”

“ไม่ได้พบกันเลี่ยนานเลยนะครับ คุณเครย์ลีบัน”

เวสติน ซูลส์ มาเยือนสำนักงานของร้านค้าเพลเลส

จะมาเยือนมันก็ได้อยู่หรอก แต่นี่เพิ่งจะติดต่อกันได้ไม่ถึงครึ่งวันด้วยซ้ำ

“ก่อนหน้านี้ข้าเองก็ควรจะแวะมาหาสักครั้งแหละนะ”

เวสตินวางท่าพูดเหมือนตนเป็นคนสำคัญเสียเต็มประดา เขาพูดจារาวกับขอโทษขอโพยที่ตัวเองไม่ได้ใส่ใจแวะมาเยี่ยม

ก็รู้ว่าได้รูปของเครย์ลีบันกระตุกเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น

ท่าทางจะยังประเมินสถานการณ์ไม่ออกสินะ

เครย์ลีบันหงุดหงิด เขาจ้องหน้าเวสติน ยกขาข้างหนึ่งขึ้นมา นั่งไขว่ห้าง ประสานมือไว้บนตัก และไม่ลืมที่จะกระตุกยิ้มมุมปากราวกับจะเย้ยหยันอีกฝ่าย

“ต่อให้มากก็อาจจะไม่ได้พบข้าก็ได้ครับ ข้าเองก็ยุ่งมากเสียจนไม่มีเวลา

เพื่อให้คุณเวสตินทรอกครับ”

หมายความว่าข้าไม่มีเวลาว่างมากมาเจอเจ้าทรอก

เคลย์ลีบันมองเห็นถุงใต้ตาของเวสตินทรอกเล็กน้อย ทว่าเขาก็งงง
พูดต่ออย่างไม่แยแส

“เพราะฉะนั้นวันนี้มาด้วยธุระอะไรหรือครับ”

“นี่มันช่างน่าเสียใจจริง ๆ นะครับ พวกเราต้องมีธุระเท่านั้นถึงจะพบ
หน้ากันได้หรือ”

“ใช่ครับ” เคลย์ลีบันพูดเสียงห้วน “พวกเราไม่ได้สนิทสนมกันเป็น
การส่วนตัวขนาดที่จะมาพบหน้า นั่งดื่มชากันได้โดยไม่มีธุระไม่ใช่หรือครับ”

และสายตาเย็นชาของเคลย์ลีบันก็กวาดไล่มองเวสตินตั้งแต่วิวจรด
ปลายเท้าหนึ่งรอบ

สายตาตำหนิคนที่ทำตัวร่าเริงท่าเหมือนกับมาพบลูกน้องตัวเอง
ที่ห้องทำงาน

เคลย์ลีบันไม่ใช่ลูกจ้างของลอมบาร์เดียอีกต่อไปแล้ว

คนที่ต้องรู้สึกเสียดายก็คือเวสตินเองนั่นแหละ

เพราะตอนนี้เคลย์ลีบันเป็นคนที่สามารถลุกขึ้นจากที่นั่ง ออกไปพบ
คนที่มีคุณค่าและมีความสำคัญกว่าเวสตินได้ทุกเมื่อ

“อะแฮ่ม”

เวสตินเองก็คงจะเริ่มสังเกตได้ เขาขยับแผ่นหลังที่พึ่งอยู่กับพนักโซฟา
เปลี่ยนท่วงท่าเป็นยึดหลังนั่งตัวตรง

ตอนนั้นเองแรงกดดันของเคลย์ลีบันถึงได้ค่อยอ่อนตัวลงบ้างเล็กน้อย

“เหตุผลที่เข้ามาหาในวันนี้...” เวสตินเหลือบมองประตูที่ถูกปิดแน่น
เป็นการตรวจสอบก่อนจะเริ่มเปิดปากพูดธุระของตัวเอง “บัตรเชิญงานเลี้ยง
เมื่อครั้งก่อนนะครับ”

“ครับ”

“เพราะเหตุใดถึงได้...”

“หากไม่พูดให้ชัดเจน ทางข้าก็คงจะตอบได้ลำบากนะครับ บัตรเชิญ
งานเลี้ยงเมื่อครั้งก่อนมีปัญหาอะไรอย่างนั้นหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่ออย่างนั้น” เวสตินพยายามยิ้มกลมเกลื่อนจนดูน่าสมเพช
 “มีคนที่ไม่ควรได้รับบัตรเชิญจากร้านค้าเพลเลสอยู่ในงานเลี้ยง...”

“อ้อ คุณหนูมาเรีย แพทโทรน?”

ทันทีที่นามของชูรักตัวเองดังออกจากปากเครย์ลีบัน ใบหน้าของเวสติน
 ก็กระตุกเกร็งไปชั่วขณะ

หลังจากนั้นเวสตินก็พยายามฉีกยิ้มอีกครั้ง แต่มันไม่ใช่รอยยิ้ม
 ที่เหมือนกับก่อนหน้านี้

ทางด้านเครย์ลีบันเองก็ได้แต่รู้สึกชื่นชมในความสามารถของพีเรนเทีย
 พีเรนเทียได้แจ้งเขาเอาไว้ล่วงหน้าแล้วว่าฐานะของเวสตินน่าจะมีเพียง
 แค่อสองเรื่องเท่านั้น

แล้วหนึ่งในสองเรื่องที่ว่าก็เป็นเรื่องที่ถูกฝ่ายกำลังพูดอยู่ในตอน
 นั้นเอง

ภายใต้สีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ของเครย์ลีบัน มีความประทับใจ
 “ว่าแล้วเชียว” แผงเอาไว้อยู่

“เฮ้อ...”

เวสตินยกมือขึ้นลูบใบหน้า และใบหน้าที่เปิดเผยให้เห็นในตอนนั้น มัน
 เป็นใบหน้าที่แตกต่างจากใบหน้าที่เครย์ลีบันเคยเห็นมาโดยตลอด

“ทราบตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

พอเก็บรอยยิ้มจอมปลอมออกไปจากใบหน้าหล่อเหลา สิ่งที่เหลืออยู่
 ก็มีเพียงแค่นัยน์ตาเป็นประกายเปี่ยมไปด้วยความโลภ

“ตอนนี้คำถามสำคัญไม่น่าจะใช้คำถามนั้นนะครับ”

“...ถ้าอย่างนั้นขอถามอีกครั้งก็แล้วกันครับ คิดอะไรอยู่กันแน่ อยาก
 เห็นชานาเนสรู้เรื่องทุกอย่างแล้วเป็นลมหมดสติไปด้วยความตกใจต่อหน้า
 ผู้คนหรือครับ”

ช่างเป็นคำแก้ตัวที่ห่วยแตกเกินกว่าจะเป็นข้ออ้างของคนที่เป็นฝ่าย
 นอกใจเหลือเกิน

เป็นห่วงภริยาอย่างนั้นหรือ

เครย์ลีบันหลุดหัวเราะด้วยความสมเพช

“เป็นแค่การซื้อเชิญอย่างมิตรเท่านั้นเองครับ เห็นว่าคุณหนูแพทโทรนเองก็อยากมาร่วมงานเลี้ยงของร้านค้าเพลเลส เมื่อไม่นานมานี้เข้าไปเยือนเขตแดนซูลล์มา เห็นตำแหน่งที่ยืนในสังคมชั้นสูงที่นั่น ดูจะลำบากทีเดียวนะครับ”

เวสตินผงะ เพราะเพิ่งตระหนักได้ว่าแคร์ลิสันรู้เรื่องเกี่ยวกับมาเรียมากกว่าที่ตนคิด

“ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงของข้าที่ถือเป็นงานเลี้ยงติดอันดับในศตวรรษตอนนี้ก็คงแก้ปัญหาได้ราบรื่นมากทีเดียวเลยละครับ”

เป็นเรื่องจริง

มาเรีย แพทโทรน เริ่มสนิทสนมกับเหล่าคุณหนูตระกูลชั้นสูงที่รู้จักกันที่นั่น และในตอนนั้นก็ประสบความสำเร็จในการก้าวเท้าเข้าสู่แวดวงสังคมได้ในระดับหนึ่ง

“ข้านี้กว่าจะได้รับคำขอบคุณเสียอีกนะครับ”

คำพูดของแคร์ลิสันทำให้หัวสมองของเวสตินเริ่มประมวลผลอย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนว่าแคร์ลิสันจะเชิญมาเรียไปร่วมงานเลี้ยงด้วยความเห็นใจจริง ๆ

“ไม่มีสีหน้าตำหนิเรื่องที่ตนอกใจชานาเนสเลยแม้แต่น้อย

เวสตินถามอย่างระมัดระวัง

“ถ้าอย่างนั้นก็ส่งบัตรเชิญไปด้วยเจตนาดีจริง ๆ หรือครับ”

“ยังได้ทำงานในตระกูลลอมบาร์เดียมานานเท่าไร ก็ยังได้เห็น ได้ยิน ได้รู้เรื่องอะไรมากมายเลยละครับ” แคร์ลิสันพยักหน้าตอบ “หลังจากที่ข้าทราบเรื่องเกี่ยวกับคุณหนูมาเรีย แพทโทรน ข้าก็ประเมินคุณเวสตินดีกว่าเดิมครับ”

“ประเมินดีกว่าเดิมอย่างนั้นหรือ...”

แคร์ลิสันสุดลมหายใจเข้าลึก พยายามอดกลั้นไม่ให้เปลือยแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกไป หลังจากนั้นจึงค่อยพูดประโยคที่เตรียมไว้

“จะบอกว่าพอใจก็ได้กระมังครับ”

ช่วงขณะเวสตินรู้สึกราวกับจะหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง
 ว่าแล้วเซียว แครย์ลีบัน เจ้านี้ก็ดูถูกลอมบาร์เดียเหมือนกัน!
 หมายความว่าในบางมุมเจ้าน้องก็มีนิสัยเหมือนกับตัวข้าคนนี้นี่ล่ะ
 ความกังวลของเวสตินคลายตัวลง ในตอนนั้นเขารู้สึกโล่งใจเหลือเกิน
 “ใช่ ใช่แล้วละ ไอ้พวกลอมบาร์เดียมันไม่ใช่คนที่พวกเราจะทนอยู่ด้วย
 ได้นานอยู่แล้วใช้มั้ยล่ะครับ”

พอเห็นว่าแครย์ลีบันเองก็ดูจะเกลียดชังลอมบาร์เดียไม่ต่างจากตัวเอง
 เวสตินก็ไม่คิดเก็บงำคำพูดคำจาอีกต่อไป

“เพราะแบบนี้คุณแครย์ลีบันถึงได้แยกตัวออกมาหรือครับ”

“ก็...จะมองแบบนี้ก็ได้อยู่ครับ”

“ฮ่าๆ! เลือกได้ฉลาดมากแล้วล่ะครับ! น่าอิจฉาจริงๆ!” เวสติน
 สะบัดหน้าไปมาพลางหัวเราะเสียงดัง “ทั้งเรื่องเหมืองแร่ลีลาร์เมื่อครั้งก่อน
 ก็ด้วย เป็นคนมีความสามารถจริงๆ เลยนะครับเนี่ย!”

“ขอบคุณที่ชมครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องอื่นๆ ก็คงจะง่ายหน่อย ค่อยเบาใจหน่อยครับ”

“...พูดมาตามสบายเถอะครับ”

แครย์ลีบันพูดกระตุ้นอีกฝ่าย

บทที่

89

“ข้าเองก็ตั้งใจว่าจะค่อยๆ แยกตัวออกมาจากลอมบาร์เดีย เลยอยากให้คุณแคร์ลีบันช่วยเหลือสักเล็กน้อยนะครับ”

“แยกตัว...”

“ตัดขาดแล้วกลับไปยังตระกูลซูลล์ยังไงล่ะครับ ข้าเบื่อไอ้พวกอันธพาลลอมบาร์เดียเต็มทนแล้วละครับ”

“แต่ถ้าไม่มีเหตุผลที่สมควร การจะหย่ากับลอมบาร์เดียย่อมไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะครับ ค่าปรับเองก็คงจะมากพอตัวเลยทีเดียว”

“อ้อ เรื่องนั้นข้าคิดวิธีเอาไว้อแล้ว ไม่ใช่โรหอกครับ ในระหว่างที่ต้องรับมือกับลอมบาร์เดียตลอดเวลาที่ผ่านมา ความทุกข์ทรมานที่ข้าต้องอดทนก็ไม่ใช่น้อยๆ เลย ค่าปรับควรจะเป็นทางฝ่ายข้าต่างหากที่ต้องได้รับไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นหรอกครับ”

เป็นห่วงอย่างนั้นหรือ ทำไมเขาจะต้องเป็นห่วงคนที่นอกใจคนอื่นอย่างหน้าไม่อายด้วย

แคร์ลีบันเริ่มรู้สึกไม่พอใจ

เขารังเกียจพฤติกรรมของเวสตินที่ซุ่มโน ทำเหมือนพวกเขากลายเป็นเพื่อนร่วมงานที่สนิทสนมกันอย่างไรอย่างนั้น

“แล้วจะให้ข้าช่วยเรื่องอะไรครับ”

“ไม่ใช่เรื่องอะไรหรอก เหมือนแรลลีลาร์ ไมลิส เหมือนเพชรนะครับ มอบสัมปทานในการขุดเจาะเหมืองแร่ให้ตระกูลซูลส์ได้มั๊ยครับ”

นั่นคือเรื่องที่สองที่พีเรนเทียบคาดการณ์เอาไว้ได้อย่างแม่นยำ

อา ว่าแล้วเซียว นี่แหละท่านพีเรนเทียบ

เครย์ลีสับันนึกถึงเด็กสาวผู้เป็นเหมือนความหวังอันแสนสดใสของ ลอมบาร์เดีย ขณะเดียวกันก็พยายามรวบรวมกำลังเพื่อรับมือกับขยะตรงหน้า

“อืม เรื่องนั้นคงต้องขอดิดูก่อนนะครับ”

คำพูดของเครย์ลีสับันทำให้เวสตินไม่อาจเก็บซ่อนสีหน้าผิดหวังไว้ได้ เขาพยายามที่จะเกลี้ยกล่อมด้วยคำพูดต่าง ๆ นานา แต่เครย์ลีสับันกลับเอาแต่ ยืนยันว่า ‘ขอดิดูก่อน’ อยู่เรื่อย

ครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องจริง

แต่ที่เขาพูดออกไปก็แค่ทำตามความตั้งใจของพีเรนเทียบเท่านั้น

“ทราบแล้วครับ ปรบกวन्द้วยนะครับ”

เวสตินยอมถอยกลับไปก่อนอย่างว่าง่าย

แต่ก็ยังนัดหมายว่าจะมาพบเครย์ลีสับันอีกครั้งในอีกหลายวันหลังจากนี้ ก่อนจากกันในตอนนั้นเขาคิดจะทำสัญญาโดยมีเงื่อนไข และพยายาม ลดค่าธรรมเนียมสัมปทานขุดเจาะให้ต่ำลงตามที่ตนต้องการ

แต่ในสถานการณ์ที่เรื่องราวไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ เวสตินรู้สึกหงุดหงิด ไปหมด ตอนที่เขากลับมาถึงคฤหาสน์ลอมบาร์เดียแล้วถอดเสื้อนอกออก จึงแสดงท่าทีดูตันออกมา

ต้องได้สัมปทานขุดเจาะเหมืองเพชรนั้น ถึงจะแยกตัวออกจากลอมบาร์เดียที่นำเบื้อเต็มทหน้าได้แท้ ๆ

ในตอนนั้นเองก็มีเสียงคุ่นเคียดตั้งขึ้นจากด้านหลัง

“กลับมาเมื่อไหร่คะเนี่ย เวสติน”

ซานาเนสผู้เป็นภริยานั้นเอง

เวสตินเก็บซ่อนใบหน้าบิดเบี้ยวและคำด่าทอสาปแช่งเอาไว้ในใจก่อน จะหันหลังกลับ

“ซานาเนส”

เหลือเพียงใบหน้าที่มีรอยยิ้มอันแสนอบอุ่นของเวสติน ชูลส์ ที่ผู้คนรู้จักกัน ทว่าสีหน้าของซานาเนสกลับดูไม่สดใสเอาเสียเลย

นางถือเอกสารบีทหนึ่งเอาไว้ในมือ ใบหน้าของซานาเนสที่หยุดยืนอยู่ตรงหน้าเวสตินมีเงามืดพาดผ่าน

“พวกเรามาคุยกันหน่อยสิคะ”

น้ำเสียงเย็นชาของซานาเนสทำให้เวสตินลอบเดาะปากเสียงดังจึ๊วะในใจตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาบทสนทนาระหว่างคู่สามีภริยามักจะเป็นเช่นนี้เสมอ

มันเริ่มขึ้นตั้งแต่ที่มาเรียเดินทางออกจากเขตแดนชูลส์แล้วย้ายมาอาศัยอยู่ในละแวกนี้

จู่ๆ ซานาเนสก็เริ่มถามเกี่ยวกับการค้างคืนนอกบ้านของเวสติน ทั้งๆ ที่นางไม่เคยใส่ใจเรื่องนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียว

ทั้งยังเริ่มห้ามปรามไม่พอใจที่เขาเข้ากันได้ดีกับเบเจอร์ผู้เป็นพี่ชายคนโต และเริ่มเข้ามายุ่มย่ามสนใจงานด้านซูดเจาะของลอมบาร์เดียที่เวสตินเป็นคนจัดการดูแล ราวกับคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรบางอย่างมา

“เรื่องอะไรอีกล่ะครับ ซานาเนส” เวสตินเก็บซ่อนความหงุดหงิดเอาไว้ เขายิ้มอย่างเหี้ยมแข็งในขณะที่ยืดขึ้น “ถ้าเป็นเพราะเรื่องที่ไม่กลับบ้านเมื่อคืน มันเป็นเรื่องงานยุ่งก็เลยช่วยไม่ได้...”

ตบ

เวสตินมองเห็นเอกสารที่ซานาเนสวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง เขาหยุดชะงักในทันที

“ทำไมเจ้าถึงได้มีเอกสารซื้อขายกิจการซูดเจาะเหมืองแร่ได้ล่ะ”

เวสตินขึ้นเสียงสูง

จะไม่ให้ขึ้นเสียงสูงได้อย่างไร เพราะเอกสารพวกนี้คือหลักฐานที่แสดงให้เห็นทิศทางของเงินทองที่เขาแยกออกไปจากลอมบาร์เดียตลอดเวลาที่ผ่านมา

“เวสติน” เสียงเย็นชาของซานาเนสดังก้องไปทั่วห้องนอน “ขอโทษ

ด้วยนะคะที่เข้ามายุ่งเรื่องงานของคุณโดยไม่ขออนุญาตก่อน ข้าเข้าใจดีถ้าคุณ จะรู้สึกไม่พอใจ”

ซานาเนสเป็นฝ่ายเอ่ยขอโทษอย่างสงบนิ่งก่อน

“แต่พอดีข้าจำเป็นต้องตรวจสอบให้แน่ใจค่ะ”

หลังจากบังเอิญได้ยืมบทสนทนาระหว่างเวสตินกับหัวหน้ากลุ่มการค้า ดิวรั๊ก ซานาเนสไม่เคยรู้สึกผ่อนคลายได้เลยแม้แต่วันเดียว

ตอนแรกนางเองก็คิดว่าอาจจะพังผืดไปก็ได้ แต่ตอนได้ยืมว่าลอมบาร์เดีย แพ้การประมุขเหมืองลีลาร์ นางก็รู้สึกหมดหวังแล้วจริงๆ

หากไม่มีตัวแปรอย่างร้านค้าเพลเลสเข้ามายุ่งแล้วละก็ เหมืองแห่งนี้ ไม่ลี แร่เหล็กที่ฝังอยู่ข้างใต้ นั่นจะต้องกลายเป็นของพวกอังกะนัสตามทีเวสติน กับหัวหน้ากลุ่มการค้าดิวรั๊กสัญญากันไว้อย่างแน่นอน

ซานาเนสจำเป็นต้องยอมรับมันให้ได้

ความจริงที่ว่าสามีของนางร่วมมือกับตระกูลของศัตรู

นางเริ่มต้นสืบเกี่ยวกับงานทั้งหมดที่สามีเป็นผู้ลงมือกระทำในตลอด เวลาที่ผ่านมาอย่างช้าๆ และผลลัพธ์ที่ได้ก็คือเอกสารที่วางกองอยู่ตรงหน้านั้น

“ลองอธิบายมาสิคะเวสติน นี่มันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

แต่ถึงอย่างนั้นซานาเนสก็ยังไม่อยากเชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจว่าเวสติน จะต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่าง

“...ไปหามาได้ยังไงครับเนี่ย นี่มันข้อมูลลับทั้งนั้นเลยนะ”

แต่สามีของนางกลับสงสัยว่านางไปได้เอกสารพวกนี้มาไว้ในกำมือ ได้อย่างไร

“หากไม่มีคำอนุญาตจากข้า ก็ไม่มีใครเปิดเอกสารลับของกิจการ ขูดเจาะเหมืองแร่ได้นี่...”

เวสตินตื่นตระหนกจนเอาแต่พูดเรื่อยเปื่อย แต่เพียงไม่นานเขาก็รู้ คำตอบด้วยตัวเอง

“นั่นสินะ เจ้าคือลอมบาร์เดีย”

หากเชื้อสายของเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียต้องการแล้วละก็ พวกเขา ย่อมมีสิทธิ์ที่จะยื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยวกับกิจการโดยไม่ต้องเจอกับกฎต่างๆ ที่ว่า

มันไม่สำคัญเลยว่าแต่เดิมผู้ดูแลรับผิดชอบจะเป็นใคร หากลอมบาร์เดียต้องการแล้วละก็ พวกเขาจะมีสิทธิ์เหนือผู้รับผิดชอบในทันที

มันเป็นอำนาจที่ไม่มีวันมอบให้แก่คนที่กลายมาเป็นลอมบาร์เดียจากการแต่งงาน

“เพราะฉะนั้นอยากพูดอะไรกันแน่ครับ ชานาเนส”

“ทำไมถึงได้มั่นใจขนาดนั้นล่ะคะ เวสติน” ชานาเนสสายตึ้งระไปมา “ที่ผ่านมาคุณยกยอกเงินทองไปจากลอมบาร์เดียเยอะทีเดียว และข้าก็ได้รู้เรื่องที่ว่านั้นแล้ว แต่ที่คุณยัง...”

“ทั้งหมดก็เพื่อพวกเราทั้งนั้นนะครับ”

“เพื่อ...พวกเรอย่างนั้นหรือคะ”

เวสตินแสสร้งทำหน้าเศร้า

ชานาเนสเป็นพวกใจอ่อน เพราะฉะนั้นเขาถึงได้ตั้งใจใช้จุดนี้ให้เป็นประโยชน์

“ชานาเนส ข้ารักเจ้ามากจริงๆ ข้าแต่งงานกับเจ้าโดยยอมรับความน่าอับอายที่ไม่อาจมอบชื่อตระกูลต่อให้บุตรชายได้”

ถึงแม้จะโดนจับได้ว่าที่ผ่านมาเขาขโมยเงินของลอมบาร์เดีย แต่ยังมีเหตุผลอื่นให้เขาสามารถหลุดพ้นข้อกล่าวหาเหล่านี้ได้อยู่

“แต่คนของตระกูลเจ้ากลับเอาแต่เมินเฉยข้าอยู่เรื่อย รวมถึงตระกูลซูลส์ด้วยนะสิ”

คนที่เมินเฉยเวสตินกับตระกูลซูลส์ หลักๆก็คือเบเจอร์กับลอเรนซ์ แต่คนที่เข้ามาสนิทสนมใกล้ชิดที่สุดในตอนสุดท้ายกลับกลายเป็นสองคนนั้น

ทว่าเวสตินเลือกที่จะโยนความจริงดังกล่าวทิ้งไปแล้วพูดต่อ

“เพราะฉะนั้นข้าถึงได้ต้องทำแบบนั้น ข้าอยากจะทำให้ตระกูลซูลส์กลายเป็นตระกูลที่เหมาะสมกับลอมบาร์เดีย แม้จะแค่น้อยนิดก็ยิ่งดีนะครับ”

“เพราะอย่างนั้นก็เลยยกยอกทรัพย์สินของลอมบาร์เดียหรือคะ”

“คิดว่าข้ารู้สึกดีหรือครับที่ทำเรื่องพวกนั้นลงไป”

เวสตินยังคงเรียกร้องความสงสารจากชานาเนสต่อไป

“ก็มีเงินช่วยเหลือที่ลอมบาร์เดียมอบให้เพื่อสนับสนุนตระกูลซูลล์แล้ว ไม่ใช่หรือคะ เงินเท่านั้นยังไม่พออีกหรือคะ”

ทุกปีลอมบาร์เดียจะมอบเงินจำนวนหลายพันเหรียญทองให้เป็นการสนับสนุนตระกูลซูลล์ มันคือความเอาใจใส่ของรูลลิกที่มีต่อตระกูลของบุตรชาย

เมื่อถูกแทงตรงจุด เวสตินก็ได้แต่ถอนหายใจ แสร้งทำเป็นอึดอัดใจ

“ใช่แล้วครับ เป็นความจริงที่ข้าแอบเอาเงินของลอมบาร์เดียให้ตระกูลซูลล์ แต่เงินแค่นั้นสำหรับลอมบาร์เดียแล้วมันไม่สำคัญเลยไม่ใช่หรือครับ ทั้งหมดนั้นข้าก็แค่พยายามหุ่มเทเพื่อหาวิธีให้พวกเราสามภริยาได้มีความสุขกันก็เท่านั้นเอง”

มันไม่เกี่ยวหรือคะ หมายความว่ามันจะมากหรือน้อยแค่ไหน นั่นก็เป็นทรัพย์สินของลอมบาร์เดีย

มันไม่ใช่เงินที่เวสตินจะเกี่ยวขี่ยวดยเอาไปให้ตระกูลของตัวเองได้ตามใจชอบแบบนั้น

ชานาเนสเองก็รู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี แต่นางไม่อาจพูดคำพูดพวกนั้นต่อหน้าเวสตินได้

ชานาเนสรักสามีของนางมากเกินกว่าจะทำเช่นนั้น

ประโยคที่อีกฝ่ายบอกว่า ทั้งหมดก็เพื่อพวกเรา กลับทำให้ชานาเนสยิ่งรู้สึกเศร้าใจมากกว่าเดิมด้วยซ้ำไป

“การที่ไม่มีใครรู้เลยสักคนว่าเงินหายไปหลายปีแล้ว ก็เป็นหลักฐานชัดเจนอยู่แล้วนี่ครับ มันอาจจะเงินที่ไร้ความหมายสำหรับลอมบาร์เดีย แต่สำหรับซูลล์แล้วมันจำเป็นจริงๆ นะครับ”

ชานาเนสอยากร้องไห้เหลือเกิน

นางต้องยอมรับและทำความเข้าใจในอะไรหลายๆ เรื่อง ในเมื่อนางเกิดมาในตระกูลลอมบาร์เดีย มันก็เป็นโชคชะตาที่นางไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อยู่แล้ว แต่นี่มันเหมือนกับว่าแม้แต่สามีที่นางรักก็ยังคงยอมเสียสละชาติกำเนิดของตัวเองเพื่อนางเลย

มันทำให้นางรู้สึกผิดอย่างหนัก

สุดท้ายซานาเนสจึงได้แต่ส่ายหน้าพลงพูด

“เรื่องนี้ข้าจะไม่แจ้งให้ท่านพ่อทราบก็แล้วกันค่ะ”

ว่าแล้วเหียว!

เวสตินแอบกู่ร้องตะโกนในใจด้วยความดีใจ

“แต่จะทำมากไปกว่านี้อีกไม่ได้แล้วนะคะ ส่วนเงินที่ยักยอกไปให้ตระกูลซูลล์ตลอดเวลาที่ผ่านมา...ก็ถือเสียว่าตระกูลซูลล์ยืมมันไปจากลอมบาร์เดียแล้วกันค่ะ ต่อให้ต้องใช้เวลานานแค่ไหน ก็ต้องส่งทั้งหมดกลับคืนให้ลอมบาร์เดียด้วยนะคะ”

แน่นอนว่าเวสตินไม่คิดที่จะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังพยักหน้าตอบรับอย่างแข็งขัน

ซานาเนสเดินออกไปจากห้องนอนด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า ในขณะที่พูดกับเวสตินเป็นครั้งสุดท้าย

“พวกเด็ก ๆ คิดถึงพ่อของพวกเรามาก ข้าทราบดีว่าคุณงานยุ่ง แต่ยังไงก็ช่วยโผล่หน้าไปให้สองแปดเห็นบ้างเถอะนะคะ เวสติน”

ซานาเนสเดินออกไป ประตูห้องนอนถูกปิดลง

ใบหน้าของเวสตินที่ถูกทิ้งไว้ในห้องตามลำพังบิดเบี้ยวไม่น่ามองด้วยความโกรธ

“เยอหยังจนถึงที่สุดจริงๆ”

เขาเกลียดท่าทางหยิ่งยโส สร้างทำตัวสง่าอยู่เสมอราวกับมีแต่ตัวเองที่อยู่เหนือคนอื่นนั่นเสียจริง

ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ยังคงรักษาใบหน้าสงบนิ่งเอาไว้ได้เหมือนไม่ใช่มนุษย์ น่าขนลุก!

ในตอนนั้นเองสายตาของเวสตินก็พลันเห็นของสิ่งหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง

ของดูต่างหน้ามารดาที่ซานาเนสหวงแหนที่สุด

มันเป็นเพียงแค่สร้อยคอเรียบ ๆ ไม่มีอะไรพิเศษ แต่น่ารำคาญลูกตาเสียจนอยากจะทำมันทิ้งไปเสีย

“ไหนดูซิ ถ้าทำแบบนี้แล้วจะยังสงบแบบนี้ได้อยู่อีกหรือเปล่า”
 เวสตินหัวเราะเย้ยหยัน ก่อนจะหยิบเอาของสิ่งนั้นยัดใส่กระเป๋าตัวเอง

“วันนี้จะเล่นอะไรดีล่ะ”

“เรื่องนั้นนะ...เฮ้อ”

เจ้าเด็กแสนซนนี้

เกรนิย์เป็นเด็กที่มีพลังกำลังล้นเหลือ ไม่ว่าจะเล่นด้วยขนาดไหน
 ก็ไม่รู้จักเหนื่อยเลยแม้แต่นิดเดียว

ขนาดลาลาเองยังถึงกับลื้มป่วยเพราะหักโหมเล่นเป็นเพื่อนกับ
 เกรนิย์หนักเกินไป แต่จะปล่อยให้เกรนิย์ร้องห่มร้องไห้เพราะโดนอาสัทลีสือ
 ลากไปล่าสัตว์ก็ทำไม่ลง เธอเลยต้องพาตัวเขาอย่างช่วยไม่ได้

เขาเป็นเด็กที่น่ารักมาก ขนาดช่วยรวบรวมเศษขนมปังเหลือทิ้งเพื่อที่
 จะเอาไปให้หนูที่อาศัยอยู่ในห้องครัวเพราะเห็นว่าพวกมันน่ารักเชียวนะ

พาเด็กตัวเล็ก ๆ ไปลานล่าสัตว์ ใครจะไปรู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้าง

“พวกเราไปอ่านหนังสือกันดีมั้ย หรือไปทำมกฏดอกไม้เหมือนเมื่อ
 คราวก่อนดี”

“ไปหาสองแฝด”

วันนี้เป็นวันหยุด

พวกสองแฝดวันนี้ก็น่าจะไม่ได้ฝึกซ้อม แต่พักอยู่ที่บ้านกันละมั้ง
 ในบรรดาคนที่เธอรู้จัก คนที่พอจะรับมือกับพลังกำลังดั่งลูกม้าของ
 เกรนิย์ได้ก็มีแต่พวกนั้น

ถ้าพาตัวเกรนิย์ไปโยนทิ้งไว้ให้สองคนนั้น พวกนั้นคงจะช่วยเล่น
 กับเขาได้อย่างสนุกสนานเลยทีเดียว

พีเรนเทียบเดินไปเรื่อยตามทาง ฟังเสียงเกรนิย์พูดเจื้อยแจ้วไปด้วยอยู่
 ข้างกาย เพียงไม่นานก็มาถึงบริเวณใกล้ ๆ บ้านของคูแฝดกันแล้ว

“ว่าแต่ทำไมบรรยากาศเป็นแบบนี้ล่ะ”

ประตูหน้าบ้านเปิดทิ้งไว้ บรรยากาศดูน่าเวทียก

“ได้ยังไงกัน...”

“ใครกัน...”

ได้ยินเสียงลูกจ้างหลายคนกระซิบกระซาบขณะมองประตูที่เปิดทิ้งไว้

“แคร์นีย์ มานี่”

เธอจับมือแคร์นีย์ก่อนจะเดินเข้าไปข้างในอย่างระมัดระวัง

“ขอภัยค่ะ! ขอภัยค่ะ!”

“ข้าสมควรตายค่ะ!”

สิ่งแรกที่ได้ยินคือเสียงดั่งลั่นของใครบางคน

พอเดินเข้าไปด้านในห้องรับรองถึงได้เห็นซาร์บใช้หญิงคนหนึ่งกำลัง

กัมศิระชะ ดูแล้วนางน่าจะเป็นเจ้าของเสียงเมื่อครู

ทั้งสองคนเอาแต่ขอโทษเรื่องอะไรบางอย่างด้วยใบหน้าซีดเผือด

“ขอภัยค่ะ ท่านชานาเนส!”

หนึ่งในนั้นคือหัวหน้าซาร์บใช้ผู้ดูแลรับผิดชอบคฤหาสน์หลัก

ส่วนชานาเนสที่ยืนรับคำขอโทษของซาร์บใช้อยู่ตรงนั้น นางยืนหันหลัง

ให้กับซาร์บใช้สองคนนั้น เลยไม่มีใครเห็นใบหน้าของนาง

หัวหน้าซาร์บใช้เงยหน้าขึ้นมองภาพด้านหลังของชานาเนสด้วยความ

สิ้นหวัง นางหลับตาแน่นอีกครั้ง ในขณะที่ตะโกนขึ้นเสียงดัง

“สะ...สรว้อยค่อนั้น ข้าว่าจะต้องใช้วิธีใดก็จะตามหาให้เจอค่ะ!”